

fælle lever. Ogsaa Ophævelsen af denne Bestemmelse hilser jeg med Glæde, thi det vidner om, at man er begyndt at faa et mere tidssvarende Syn paa disse Forhold.

Til Slutning skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til velvillig og meget hurtig Fremme.

Ellinger: Arveforhold er jo ikke nogen let Materie for de fleste Lægmand, og selv Jurister kan de indviklede Arveforhold, som kan opstaa, volde ikke ringe Besvær. Alene den Omstændighed, at Professoren i Arveret maa udgive en meget tyk Bog om Arveret for at forklare de Forhold, som kommer frem i Kraft af de gældende Love eller Forordninger angaaende dette Spørgsmaal, tyder paa, at Sagen ikke er saa lige at gaa til. Den højtærede Justitsminister udtalte ved Sagens Fremsættelse, at den Betænkning, der er afgivet af de 3 Kommissionsmedlemmer og den aabenbart fortræffelige Sekretær, var ganske interessant Læsning, og heri har den højtærede Justitsminister ganske Ret. Medens ellers de Lovforslag, der kommer fra Justitsministeriet, efter hvad det ærede 17de tingvalgte Medlem (H. Trær) udtalte i Fjor, i formel Henseende er de daarligst affattede — eller tidligere var det —, gælder det i hvert Tilfælde ikke det nærværende Lovforslag. Saaledes som det foreligger fra Kommissionens Side, er det helt igennem meget klart affattet. Iaa enkelte Punkter har den højtærede Minister indført et Par Ændringer i Kommissionens Forslag, Ændringer, som for saa vidt gaar ud paa at gøre Lovforslaget lettere læseigt, klarere. Man ombytter saaledes en Henvisning til andre Love med, hvad der staar i disse Love, som der saa henvises til. Dette er, synes jeg, en Fordel. Ganske vist skal Lovene mest læses af Jurister, men det er jo meget rart, at Lovene er affattet saaledes, at de i størst muligt Omfang kan læses, og læses uden Besvær, ogsaa af den almindelige Befolkning. Jeg for mit Vedkommende skulde endogsaa gaa saa vidt, at jeg kunde ønske, at 1ste Stykke i §1 kom til at lyde noget i Retning af, at saafremt en Ægtefælle efterlader sig Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle, der efter Loven er Ejer af den ene Halvdel af Fællesboet, en Fjerdedel af den afdøde efterladte Formue, det er hans Særeje og den anden Halvdel af Fællesboet. Den, som læser dette, er ikke i nogen som helst Tvil om, hvorledes Forholdene ligger, hvorimod jeg gaar ud fra, at om ikke 99, saa i et Fald 98 pCt. af

Befolkningen vil lægge en anden Forstaaelse ind i §1 end den, der i Virkeligheden ligger i den, fordi Befolkningen i Almindelighed ikke har det fornødne Kendskab til Forholdene og ikke har haft Lejlighed til at beskæftige sig synderligt med dette Spørgsmaal om Fællesformue eller ikke Fællesformue.

Naar Forholdene gør det nødvendigt eller ønskeligt, at den samme Tanke udtrykkes flere Gange i en Lov, er det naturligt, at man søger at udtrykke den paa samme Maade, og naar det ikke er udtrykt ganske paa samme Maade, stiller man sig uvilkaarlig det Spørgsmaal: Er der en Realitet heri, eller er det en ren Tilfældighed? Jeg skal som Eksempel nævne, at der i §1 tales om „en Fjerdedel af den afdødes efterladte Formue“, hvorimod der i §14 tales om „den afdødes Formue“. Manspørger saa uvilkaarlig: Er der nogen Realitetsforskel, eller er det rent tilfældigt, at Ordet „efterladte“ er gaaet ud? Det samme gælder saadant et Udtryk som det, der staar i §6: „Den længstlevende Ægtefælle udøver en Ejers Raadighed over de til Boet hørende Midler“; i §16 staar der: „Den længstlevende Ægtefælle udøver . . . i levende Live en Ejers Raadighed over det“. Som sagt, naar der kommer en saadan Forskel frem, spørger man uvilkaarlig: Er det en ren Tilfældighed, eller ligger der en Realitet bagved? Er dette sidste ikke Tilfældet, mener jeg, at man begge Steder bør bruge ens Udtryk.

Den Tendens, der gaar igennem det fremsatte Lovforslag til i høj Grad at gaa over til uskiftet Bo for saa godt som muligt at holde det gamle Hjem sammen, kan vi fra vor Side give vor fulde Tilslutning. Jeg kunde endog tænke mig at gaa videre i de Tilfælde, hvor Ægtefællerne ikke efterlader sig Livsarvinger, det skal jeg komme tilbage til om lidt.

Den Bestemmelse, der staar i Slutningen af §2, 1ste Stykke, om, at hvis der findes myndige Livsarvinger, som ikke er Børn af de to Ægtefæller, der tales om, kan Hensidten i uskiftet Bo kun finde Sted med deres Samtykke, er lidt uklart affattet; man stiller uvilkaarlig det Spørgsmaal: Skal de alle give Samtykke, eller er det kun nogle af dem, eller hvorledes er Forholdet? En Klaring finder først Sted i §10, 1ste Stykke, hvor der staar: „Naar den længstlevende Ægtefælle i Henhold til §2 hensidder i uskiftet Bo med umyndige Stifbørn, er han paa Begæring pligtig at skifte med disse, efterhaanden som de bliver myndige.“ Det fore-